אשת חיל · לזוהרה

זֹ֫הַרָ֫ה

מגילת אהבה · אשת החיל שלי

מִי יִמְצָא אִשָּׁה כָּמוֹךְ,
וּמִי יֵדַע אֶת כָּל רָזֶיהָ.

חמש שנים · ארבעה ילדים · שני עולמות · שביל אחד

ז זוהרה שלי,
יש דברים שהעין יודעת ברגע,
ויש דברים
שגם חמש שנים אינן מספיקות
כדי לסיים לגלות.

אולי משום כך
אני עדיין מביט בך לפעמים
כמו בפעם הראשונה —
כאילו עוד לא הוסבר לי
איך אישה אחת
יכולה להכיל כל כך הרבה עולם.

ו וחמש שנים אנחנו הולכים
בשביל שבו נפגשנו.

אני זוכר את הפעם הראשונה.

ואת השנייה.

כי יש פגישות
שקורות פעם אחת,
ויש אדם
שאתה פוגש מחדש
בכל פעם שהחיים
מסירים ממנו עוד שכבה.

בכל שמחה.
בכל שבר.
בכל אמת.
בכל חזרה הביתה.

ההיו לנו אז שני עולמות.

והיום
יש לנו ארבעה ילדים.

שני בנים
שלא נשאת ברחמך,
אך קיבלת אל לבך
עד שהמילים "שלי" ו"שלך"
כמעט חדלו להתקיים בינינו.

ושתי בנות נפלאות
שאני קיבלתי אל חיי,
לא מפני שנדרשתי,
אלא משום שהלב
כבר ידע את אשר השכל

עוד למד לומר.

ארבעה ילדים.
שני עולמות.
ואהבה אחת
שידעה לעשות מהם
משפחה.

ר ראשך על כתפייך,
רגלייך בארץ,
ועינייך —
עוד יודעות שמים.

את מן הנשים
שאינן מחכות
שהחיים ינועו.

את מניעה אותם.

עצמאית.
חזקה.
נועזת.
פיקחת.

יש בך גובה של מחשבה
שאינו נזקק להגבהת קול,
ותבונה שאינה עסוקה
בלהוכיח את עצמה.

את רואה דברים
לפני שהם יודעים
כיצד להיראות.

ה הידיים שלך
ידי זהב.

לא משום שהן הופכות
כל דבר למושלם,

אלא משום שהן יודעות
להפוך מחשבה למעשה,
חומר לבית,
מצרכים לארוחה,
בלגן לסדר,
דאגה למגע,
ואהבה —
לדבר שאפשר להרגיש
גם בלי לומר את שמו.

א את מאכילה אותי.

ולא רק בלחם.

יש ימים
שבהם את מניחה לפניי צלחת.

ויש ימים
שבהם את מניחה לפניי
כוח להמשיך.

את יודעת את הרעב של הגוף,
ואת הרעב
שאין לו פה.

ואולי רק מי שהיה רעב
בשני המקומות
יודע איזו מתנה היא
אישה שיודעת
להזין את שניהם.

ה האמונה שלך בי
קדמה לפעמים
לאמונה שלי בעצמי.

וכשאנשים רואים אותי מתקדם,
אולי נדמה להם
שאני הולך מכוחי.

אבל אני יודע את הרז.

מאחורי לא מעט
מן הצעדים שלי
נמצאת היד שלך
על גבי.

לא דוחפת אותי ממך.

דוחפת אותי
אליי.

אל האיש
שאת רואה בי
לפעמים רגע אחד
לפני שאני מצליח
לראות אותו בעצמי.

ב במשפחה שממנה באתי
עשית מקום
לאנשים שלא היית חייבת להם דבר.

ברחמים.
בחסד.
בלי חשבונות.

ובמשפחה שממנה באת
את המסמר המרכזי.

לא זה שתמיד רואים,
אלא זה שבלעדיו
התמונה מתחילה לנטות.

את מגיעה.
זוכרת.
עושה.
מחזיקה.
נשארת.

וכמה פעמים
משפחה שלמה נשענת
על אישה אחת
מבלי לדעת
כמה ממשקלה
מונח על כתפיה.

ת תמיד היית יפה בעיניי.

יפה מאוד.

אבל השנים לידך
לימדו אותי
שיופייך אינו הדבר
שבגללו קשה לי
להסיר ממך את המבט.

כי יש יופי
שהעין מזהה בשנייה.

ויש יופי
שצריך חיים לידו
כדי להבין.

הדרך שבה את אם.
הדרך שבה את מגינה.
הדרך שבה את נלחמת.
הדרך שבה את נשברת
ואינך נעשית קטנה יותר.
הדרך שבה את שבה.

והאור שאת משאירה בחדר
גם אחרי שכבר יצאת ממנו.

חמש שנים לימדו אותי
לאהוב אותך
בגבוהים שבגבוהים
כמו בנמוכים שבנמוכים.

כשהאור נופל על פנייך

בדיוק במקום הנכון,

וגם כשהחיים
אינם טורחים
להאיר דבר.

ואולי זו אחת מצורות האהבה
העמוקות ביותר שאני מכיר:

לראות אדם
גם במקום שבו הוא עצמו
אינו מצליח לראות
את יופיו —

ולא לטעות בו.

---

1 יראת השמים שלך
מעולם לא הייתה בעיניי
קישוט.

היא מצפן.

הידיעה
שהאדם יכול להיות חכם
ועדיין לא לדעת הכול.

שהוא יכול להיות חזק
ועדיין להישען.

שגם מעל לראש
הגבוה ביותר
נותרו שמים.

ואני אוהב בך
גם את הענווה הזאת:
לדעת כמה את מסוגלת,
ועדיין לדעת
שאינך מקור הכול.

יש בי הודאה
שלקח לי זמן לומר בקול:

אני זקוק לך בעולם הזה.

לא מפני שאיני יודע לעמוד לבדי.

עמדתי.
אני יודע.

אלא מפני שיש הבדל
בין לעמוד
לבין לצמוח.

בין להתקיים
לבין לחיות.

בין להגיע רחוק
לבין לדעת
לשם מה יצאת לדרך.

ואיתך
החיים שלי אינם רק גדולים יותר.

הם עמוקים יותר.

מ מכל הדברים שאת עבורי,
אולי הקשה ביותר להסביר
הוא כיצד את יכולה להיות
גם הלהבה שלי
וגם העוגן.

גם מי שמעירה בי אש,
וגם המקום
שבו האש יכולה לנוח.

המוזה שלי.
הקרקע שלי.
הדחיפה קדימה.

והמקום
שאליו אינני צריך
להוכיח שחזרתי.

יש בך דבר והיפוכו,
ואולי זה הרז הגדול מכולם:

את גורמת לי לרצות
ללכת רחוק,

ובאותה נשימה
מלמדת אותי
מה פירושו של בית.

ה האהבה שלך אליי

אינה מן הסוג
שקיים רק ברגעים היפים.

היא יודעת להישאר.

וזה נדיר הרבה יותר.

היא נשארת
כשאני בטוח.
וכשאני אבוד.
כשקל להיות לידי.

וגם כשאני מתרחק
אל החדרים הסגורים
של עצמי.

את יודעת להמתין לי שם
מבלי לפרוץ את הדלת.

ואיכשהו,
כשאני שב —

את עדיין שם.

רבים מדברים על שלמות.

אני כבר אינני רוצה
לקרוא לך מושלמת.

המילה קטנה עלייך.

כי שלמות היא דבר סגור,

ואת אינך סגורה.

את משתנה.
מתפתחת.
נופלת.
לומדת.
בוערת.
מתרככת.
נעשית.

ואני מעדיף אותך כך:

שלמה,
לא משום שאין בך סדקים,

אלא משום שגם דרכם
נכנס אור.

ב בפעם הראשונה
ראיתי אישה.

בפעם השנייה
כבר התחיל להיוולד בי
החשד
שפגשתי משהו גדול יותר.

והיום,
אחרי חמש שנים,
אני יודע:

את אינך רק מי

שאני אוהב.

את אחת הדרכים
שבהן למדתי
מהי אהבה.

ו ולא יכולתי שלא לתהות..

אולי כך נראית השגחה
כשהיא לובשת פני אישה.

אולי יש מתנות
שהשמים אינם שולחים עטופות.

אולי הם פשוט
מניחים אותן
באמצע שביל,

ונותנים לשני בני אדם
לעבור שם
באותה שעה,

ואחר כך מותירים להם
שנים שלמות
כדי להבין

שמה שנראה כמו מקרה
היה תחילתו
של בית.

מ **מָה רַבּוּ מַעֲשֶׂיךָ ה׳.**

אני אומר את זה
לא כקישוט לפסוק,
אלא כפליאה.

כשאני מביט
בילדים.
בידיים שלך.
במילים שאת כותבת.
בדרך שבה את בונה.
בדרך שבה את מחזיקה.
בדרך שבה את ממשיכה
לתת חיים
גם לדברים
שלא ילדת.

ולפעמים
הדרך הקצרה ביותר שלי
להאמין
שיש בעולם הזה
כוונה —

היא להביט בך.

עינייך אינן יודעות
כמה פעמים
מצאתי בהן תשובה.

לפעמים בלי שאמרת דבר.

לפעמים
רק משום שהיית שם.

יש אנשים
שנותנים לנו עצות.

ויש אדם אחד
שעצם נוכחותו
מחזירה משהו
למקומו.

את כזאת עבורי.

גם כשאת אינך יודעת.

שום דבר מכל זה
אינו אומר שאין בינינו חיים.

יש.
חיים ממש.

ימים קלים.
ימים פחות.
פערים.
עייפות.
כעס.
שתיקות.

אבל אולי דווקא משום כך
אני יודע
שזו איננה פנטזיה.

האהבה שלנו
לא נבנתה מפני שלא ירד גשם.

היא נבנתה
מפני שלמדנו
ללכת גם כשהדרך
נעשתה בוץ.

---

1 יש בעולם
נשים יפות.
חכמות.
חזקות.
מוכשרות.
טובות.

אבל אני לא אוהב אותך
מפני שאת אוסף
של תכונות נדירות.

אני אוהב אותך
מפני שהן התקבצו
באדם אחד,
בדרך אחת,
בקול אחד,
בידיים האלה,
בעיניים האלה,
בלב הזה —

ונעשו
זוהרה.

ך כְּמוֹ סוד ששומר על עצמו,
יש בתוכי מקום
שאינני נותן כמעט
לאיש להיכנס אליו.

ואת נכנסת.

לא בכוח.
לא בדרישה.
לא בפריצה.

נכנסת
מפני שבאיזשהו שלב
הפסקתי להרגיש
שאני צריך לשמור
על הדלת.

ואולי זו אהבה:

לא מי שמצליחה
לפתוח אותך,

אלא מי שלידה
אתה מפסיק
לרצות להיסגר.

ה הנה הרז האחרון,
נפלאונת שלי:

ככל שחולפות השנים
אני מבקש פחות

מן העולם.

פחות להרשים אותו.
פחות לנצח אותו.
פחות להוכיח לו.

ואם יש דבר אחד
שאני מבקש
מן השנים שעוד יבואו,

אינני מבקש
שייתנו לי יותר עולם.

די לי
שלא ייקחו ממני
את הזכות
ללכת בו
איתך.

כי מכל הדרכים
שיכולתי לבחור,
מכל החיים
שיכולתי לחיות,
ומכל הסודות
שאדם מגיע לעולם
ועוזב אותו
מבלי שפענח —

את אינך החידה
שאני רוצה לפתור.

את הסוד

שאני מבקש
לא להפסיק לגלות.

בפעם הראשונה.
ובשנייה.
ושוב.
ושוב.

כל עוד
השביל
עודנו נמשך.

חמש שנים.
ארבעה ילדים.
שני בנים. שתי בנות.
שני עולמות.
שביל אחד.

ואת.

תמיד, באופן שאינני יודע להסביר —
את.

זוהרה, נפלאונת שלי.
כל עוד השביל עודנו נמשך.

❧ ✦ ❧